

Arrest

nr. 76 151 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 1 september 2009 bij de Belgische ambassade te Teheran in Iran een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, teneinde zich bij zijn echtgenote, mevrouw Z. D. D, van Belgische nationaliteit, in België te kunnen voegen. Dit visum wordt toegestaan.

Op 17 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

Op 9 februari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 11 februari 2011 doet verzoekers echtgenote aangifte van het feit dat haar huwelijk met verzoeker een schijnhuwelijk betreft.

Op 21 mei 2011 wordt een negatief samenwonsverslag opgesteld door de lokale politie van Gent. Daarin wordt vermeld dat verzoekers echtgenote verklaarde dat verzoeker op 10 april 2011 is teruggekeerd naar Iran en dat de echtscheidingsprocedure opgestart is.

Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., S. geboren te M., op 10.04.1986 en van Iranese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Volgens artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het samenwonsverslag dd.21/05/2011 van de politie van Gent blijkt het volgende: Betrokkene is op 10/04/2011 voorgoed vertrokken naar Iran. De echtscheidingsprocedure is ingezet. Er zijn geen persoonlijke voorwerpen van betrokkene meer aanwezig in de woning.

De echtgenote van betrokkene heeft op 11/02/2011 haar huwelijk met betrokkene als een schijnhuwelijk aangegeven.

Volgens het rijksregister staat betrokkene daarenboven met een voorstel tot ambtshalve schrapping vanaf datum 05/05/2011.

Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging en evenmin van een gezinscel.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Bij de kennisgeving van deze beslissing op 18 november 2011 verklaarde verzoeker aan de diensten van de stad Gent dat hij niet meer in Gent woont maar wel in Antwerpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

- Schending van de substantiële vormvereisten ;*
- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer ;*
- Machtsoverschrijding.*

4.1.1.

De bestreden beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van art. 42quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

- De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché P. R. (?) (onleesbaar). De naam en de handtekening zijn niet te verifiëren. Bovendien is er geen originele handtekening.*

4.1.2.

Er figureert enkel een ingescande en niet leesbare handtekening op de beslissing.

De naam van de attaché is niet te lezen.

4.1.3.

De naam en de handgeschreven handtekening waarborgen de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De naam en de handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moeten beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.4.

In casu werden de naam en de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

De verzoeker was niet de bestemming van enig elektronisch verkeer.

De naam is niet te lezen en te verifiëren.

De handtekening beantwoordt verder aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d’un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n’a pas plus de valeur qu’une simple photocopie.” (P. Lecocq – B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De beslissing laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

De administratieve beslissing dd. 07/06/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat attaché P. B. bevoegd is om *in casu* een beslissing te nemen, wat door verzoeker niet wordt betwist. Volgens de verwerende partij wordt onderaan de bestreden beslissing daarenboven duidelijk verwezen naar de bevoegde ambtenaar als *“de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid – [P. B.] attaché”* zodat het duidelijk is wie de bestreden beslissing *d.d.* 9 juni 2011 heeft genomen en ondertekend. De bestreden beslissing draagt bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een elektronische handtekening.

In de mate waarin verzoeker de elektronisch gescande handtekening bekritiseert, refereert de verwerende partij aan rechtspraak van de Raad van State en stelt zij dat de elektronisch gescande handtekening principieel wordt aanvaard door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Voor zover verzoeker meent dat de op de bestreden beslissing figurerende handtekening niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 (hierna: de wet van 9 juli 2001) houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatie diensten, wijst de verwerende partij erop dat er *in casu* gebruik werd gemaakt van de Evibel-toepassing. Volgens de verwerende partij verzekert deze toepassing de authenticiteit van de handtekening via een systeem van persoonlijke logins en wachtwoorden. De verwerende partij voegt bij haar nota een nota bij van F. Pynckels, directeur-generaal ICT van de FOD Binnenlandse Zaken. Verzoeker maakt niet in het minst aannemelijk dat de figurerende handtekening zomaar door iedereen had kunnen worden geplaatst en dat zij in strijd zou zijn met artikel 2 van de wet van 9 juli 2001.

De verwerende partij merkt ten slotte op dat geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat een beslissing een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde attaché die daartoe de nodige bevoegdheid had en door hem werd ondertekend middels een elektronische handtekening. Volgens de verwerende partij heeft verzoekers kritiek louter betrekking op de modaliteiten van de betekening van de bestreden beslissing. Zulks doet geen afbreuk aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing zelf.

2.1.3.1 In het middel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens gebrek aan een substantiële vormvereiste. Volgens verzoeker draagt de bestreden beslissing immers een ingescande handtekening en werd zij niet manueel ondertekend. De handtekening en de naam van de attaché zijn bovendien niet te lezen. Verzoeker stelt tevens dat de ingescande handtekening niet beantwoordt aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

De Raad merkt vooreerst op dat de loutere omstandigheid dat de handtekening en de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen niet goed leesbaar zijn op het aan verzoeker ter kennis gebrachte afschrift van de beslissing, niet toelaat te besluiten dat de *in casu* bestreden bestuurshandeling is genomen met miskenning van een substantiële vormvereiste. De Raad wijst erop dat indien verzoeker twijfelt aan de correcte schrijfwijze van de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen alsook aan diens handtekening, hij steeds de mogelijkheid heeft inzage te vragen van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers het origineel van de bestreden beslissing waarop de handtekening en de naam van attaché P. B. duidelijk leesbaar zijn.

2.1.3.2 In de mate waarin verzoeker het niet-manueel karakter van de handtekening betwist en tevens van oordeel is dat de ingescande handtekening niet beantwoordt aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt: *“Voor de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, P.B. Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). Uit de door de verwerende partij neergelegde nota van 1 september 2009, opgesteld door de heer F. Pynckels, directeur-generaal ICT van de FOD Binnenlandse Zaken aangaande *“het gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel”* kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een *“digital image”* van de handtekening is (cf. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. Steyaert, U. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de *“digital image”* van de handtekening die betekend werd aan verzoeker en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

2.1.3.3 De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (cf. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., “The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”, waarin in de rubriek “Recommendations” (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private*

but also to the public sector.” (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

2.1.3.4 Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2° zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- *“Ieder elektronisch substitueert voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substitueert voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.”* (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);
- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een*

elektronisch document wordt ingevoegd." (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551);

- J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *"Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document."*

- Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- *"Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening."* (P. Van Eecke, "Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven", in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *"Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken."* (R. De Corte, "Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld", in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: *"de gewone 'elektronische handtekening' toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening."* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

2.1.3.5 Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt."*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *"Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid."* (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- *"De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantieverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1,*

moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché P.B., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché P.B. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoeker geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of dat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het art. 42, quater § 4 Vreemdelingenwet ;*
- Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M. ;*
- Schending van het art. 8 E.V.R.M. ;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Manifeste beoordelingsfout.*

4.2.1.

Met betrekking tot het volgend onderdeel van de motivering

(...)

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken trekt verzoekers verblijfsrecht in om reden dat de verzoeker geen gezinscel zou vormen en er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze motivering.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

Verzoekers belangen zijn geschaad doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet grondig uitzocht.

De verzoeker is inderdaad werkelijk verbaasd over de leugenachtige verklaringen die afgelegd zijn op vraag van zijn schoonvader.

De verzoeker heeft nog volop sms'en gekregen van zijn vrouw tijdens zijn familiebezoek in Iran terwijl er toen reeds zagezegd aangifte van schijnhuwelijk is gedaan.

Wie bedriegt er wie?

De verzoeker heeft in ieder geval geen enkele schuld aan deze manipulaties maar hij is er wel het slachtoffer van.

De verzoeker en zijn echtgenote zien elkaar duidelijk nog graag maar de schoonvader haalt alles uit de kast om nu van de verzoeker af te geraken.

De verzoeker woonde met zijn vrouw bij de schoonvader in en dit zorgde voor spanningen.

De verzoeker was zich van geen enkel kwaad bewust toen hij op vakantie ging naar Iran in april 2011.

Blijkbaar was hiervoor reeds het plan opgevat om de verzoeker in een kwaad daglicht te stellen.

Verzoekers schoonfamilie wist evident van verzoekers plan om een familiebezoek te plannen later dat jaar en heeft om die reden een zagezegde klacht ingediend wegens schijnhuwelijk.

Is het niet opvallend dat een schijnhuwelijk wordt aangegeven in februari 2011 niettegenstaande men perfect weet dat de verzoeker op familiebezoek zal gaan in Iran.

Dit is duidelijk doorgestoken kaart op vraag van verzoekers schoonvader.

Het is eigenlijk jammer dat de Dienst Vreemdelingenzaken een wapen geworden is om bij de minste familieruzie ingezet te worden teneinde dat familielid (nu de verzoeker) buiten spel te zetten en dit terwijl de verzoeker zich van geen kwaad bewust is.

Het is werkelijk schandalig dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierin meegaat.

- *Heeft verzoekers vrouw ook openhartig gezegd aan de Stad Gent dat zij een abortus heeft laten uitvoeren nadat zij zwanger was van de verzoeker?*
- *Heeft zij ook openhartig gezegd dat zij tijdens verzoekers familiebezoek in Iran nog volop sms'en verstuurde?*

Het is gewoonweg fundamenteel onrechtvaardig dat vreemdelingen zoals de verzoeker een zwak slachtoffer zijn van manipulaties.

Met een correcte feitenvinding zou de Dienst Vreemdelingenzaken en de Stad Gent snel hebben gemerkt dat de verzoeker niet langer gewenst is door diens schoonvader.

Met een schijnhuwelijk heeft dit allemaal niets vandoen.

De overheid dient zich werkelijk vragen te stellen of het de bedoeling is zich mee te laten slepen bij dergelijke manipulaties. Tenzij het natuurlijk de bedoeling is om iedere kans te grijpen om een vreemdeling overboord te gooien.

De verzoeker is mogelijks hard in zijn bewoordingen, maar het verdicht voor de verzoeker is des te harder.

Hij wordt beticht van schijnhuwelijk en wordt onwetend, tijdens zijn familiebezoek in Iran, geslachttofferd terwijl hij wel nog sms'en krijgt van zijn vrouw.

In die context kan de verzoeker niet verweten worden kritiek te geven op deze onmenselijke harde aanpak.

Verzoeker en zijn vrouw zien elkaar wel graag maar worden onder druk gezet door de familie.

De verzoeker is ingenieur en heeft alles in Iran achtergelaten om zijn vrouw uit liefde naar België te volgen. De verzoeker zal zijn vrouw voor de Vrederechter oproepen in de hoop dat zij haar beslissing herziet en bereid is om onder de druk van haar vader uit te komen.

Het is dan ook een werkelijke schande dat de verzoeker beticht wordt van een schijnhuwelijk.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden wegens een onzorgvuldige feitenvinding."

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze de artikelen 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM) worden geschonden, derhalve dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verwijzend naar de artikelen 40bis en 42^{quater} van de vreemdelingenwet alsook naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) stelt de verwerende partij verder dat uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Volgens de verwerende partij blijkt dit gegeven uit verschillende elementen van het administratief dossier, zoals onder meer de klacht inzake schijnhuwelijk die door verzoekers echtgenote werd neergelegd, de negatieve woonstcontroles van gezamenlijke vestiging en de gegevens van het rijksregister. Deze gegevens werden opgenomen in de motivering van de

bestreden beslissing en worden als dusdanig niet door verzoeker betwist, nu deze laatste zich enkel beperkt tot de stelling dat hij het slachtoffer is van manipulaties komende van zijn schoonfamilie.

In de mate waarin verzoeker voorhoudt dat hij zich van geen kwaad bewust was en niet wist dat er van alles achter zijn rug gaande was, merkt de verwerende partij op dat haar bezwaarlijk een onzorgvuldig gedrag kan worden verweten daar waar zij niet gemerkt heeft dat verzoeker niet langer gewenst was door zijn schoonvader. Volgens de verwerende partij kan zij enkel vaststellen dat er voldoende elementen waren om te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was tussen de echtelieden en dat deze vaststelling correct is en onderschreven wordt door verzoeker. De bestreden beslissing werd dan ook terecht om die redenen genomen en is afdoende gemotiveerd.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze kan worden gelezen om welke redenen aan verzoeker een beslissing werd gegeven tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij kent verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij ze probeert te weerleggen in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en correcte wijze werd gemotiveerd. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht inhouden.

2.2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten: uit het samenwoonstverslag *d.d.* 21 mei 2011 van de politie van Gent blijkt dat de echtgenote van verzoeker verklaarde dat verzoeker op 10 april 2011 voorgoed vertrokken is naar Iran en dat de echtscheidingsprocedure is ingezet. De inspecteur van politie stelde vast dat er geen persoonlijke voorwerpen van verzoeker meer aanwezig zijn in de woning. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker op 11 februari 2011 haar huwelijk met verzoeker als een schijnhuwelijk heeft aangegeven, dat volgens het rijksregister verzoeker met een voorstel tot ambtshalve schrapping vermeld staat vanaf 5 mei 2011, dat er dus geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en evenmin van een gezinscel; bijgevolg wordt het recht op verblijf van verzoeker ingetrokken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Op 9 februari 2010 werd verzoeker op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van

mevrouw Z. D. D, van Belgische nationaliteit. Op 9 juni 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet de beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Overeenkomstig het toen geldende artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet kon in bepaalde gevallen en gedurende de eerste twee jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familielieden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Krachtens artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn de artikelen 40bis en 42^{quater} van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de lokale politie van Gent op 21 mei 2011 een samenwoningcontrole heeft uitgevoerd op het gezamenlijk adres van verzoeker en diens echtgenote. In het bijhorend relatieverlag stipt de politie onder meer aan dat verzoeker volgens de verklaringen van zijn echtgenote sinds februari 2011 niet meer op dit adres verblijft, dat hij op 10 april 2011 voorgoed naar Iran is vertrokken en dat de echtscheidingsprocedure is ingezet. Uit het administratief dossier kan eveneens worden afgeleid dat verzoekers echtgenote op 11 februari 2011 aangifte heeft gedaan van het feit dat haar huwelijk met verzoeker een schijnhuwelijk betreft. In de motieven van de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de omstandigheid dat op 5 mei 2011 een voorstel tot ambtshalve schrapping werd opgesteld.

In het middel betoogt verzoeker dat hij en zijn echtgenote elkaar duidelijk nog graag zien, maar dat hij het slachtoffer is van manipulaties vanwege zijn schoonfamilie die *“alles uit de kast [haalt] om [...] van [...] verzoeker af te geraken.”* De Raad stelt vast dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, door verzoeker echter niet wordt betwist. Inderdaad, verzoeker ontkent niet dat hij niet langer bij zijn echtgenote verblijft of dat er een echtscheidingsprocedure is ingeleid. Uit de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat het volstaat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, om het verblijfsrecht te beëindigen. De gemachtigde van de staatssecretaris is dan ook in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het administratief dossier tot het besluit gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

In het middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat het dossier niet grondig zou zijn onderzocht en er tevens niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker betoogt dat hij zich van geen kwaad bewust is en dat hij echt verbaasd is over de leugenachtige verklaringen die op vraag van zijn schoonvader zijn afgelegd. Verzoeker stelt verder dat het een werkelijke schande is dat hij wordt beticht van een schijnhuwelijk. Volgens verzoeker zien hij en zijn echtgenote elkaar nog graag en heeft hij nog volop sms'en gekregen van zijn vrouw tijdens een familiebezoek in Iran.

Zoals hierboven reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote aangezien zij niet meer samenwonen, verzoekers echtgenote aangifte heeft gedaan van het feit dat haar huwelijk met verzoeker een schijnhuwelijk betreft en de echtscheidingsprocedure is ingezet. Deze feitelijke vaststellingen steunen op de stukken van het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist. Hoe beklagenswaardig de toestand van verzoeker *in casu* mogelijk ook is, de Dienst Vreemdelingenzaken is er in het kader van de zorgvuldigheidsplicht niet toe gehouden om verder onderzoek te voeren naar de eventuele redenen van het ontbreken van de gezamenlijke vestiging, als er zich in het dossier geen enkele aanwijzing in dit verband bevindt. Er kan dus niet worden aangenomen dat de motieven vervat in de bestreden beslissing geen steun zouden vinden in het administratief dossier, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet op correcte feiten zou hebben gebaseerd en dat in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

In de mate waarin verzoeker uiteenzet dat hij zich van geen kwaad bewust is en dat hij het slachtoffer is van manipulaties vanwege zijn schoonfamilie, merkt de Raad op dat dit beweringen zijn die niet worden gestaafd door enig stuk in het dossier.

Voor zover verzoeker ten slotte van oordeel is dat hij en zijn echtgenote elkaar nog graag zien, dat hij nog volop sms'en heeft gekregen van zijn vrouw tijdens een familiebezoek in Iran en in dit verband documenten met afschriften van sms-tekstjes voorlegt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Nu deze documenten zich niet in het administratief dossier bevinden, kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij een verblijfsrecht heeft verkregen omwille van zijn gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige voorzichtigheid aan de dag legt door bij het beëindigen van deze gezamenlijke vestiging minstens met de verwerende partij contact op te nemen teneinde toe te lichten waarom er een einde werd gesteld aan de samenwoning, zo hij van oordeel is dat hij geen schuld treft aan de stopzetting van deze samenwoning.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3 Waar verzoeker ten slotte de schending opwerpt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, laat hij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker zet de wijze niet uiteen waarop de door hem ingeroepen bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET